

Tale om. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ryster paa Hovedet, men det ærede Medlem sagde udtrykkelig: „Landøkonomisk Driftsbureau har regnet ud, at Arbejdsfortjenesten pr. ha var 20 Kr. gennemsnitlig, og at de Ejendomme, der her er Tale om, gennemsnitlig var paa godt 47 ha, det vil sige en gennemsnitlig Arbejdsfortjeneste for Mand, Hustru og Familie paa 942 Kr. i et Aar“, og det bliver altsaa 40 Ø. i Timen. Jeg skal heroverfor gøre opmærksom paa, at Smaabrukerne her i Landet har en skattepligtig Indtægt af saadan noget som 300 Kr. pr. ha. I Sønderjylland, hvor jeg kender Forholdene ganske udmærket, klarer alle Smaabrug paa op til et Spand Heste sig udmærket og har meget mere end 40 Ø. i Timefortjeneste. De Tal, det ærede Medlem nævnte, gælder altsaa ikke for hele Landet. Men de peger paa noget andet: naar de med den megen Jord ikke kan klare sig, maa der en Udstyknings til, saa at vi kan komme ned paa mindre Brug.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte dernæst om, at nu vilde man fra Socialdemokratiets Side sige, at det er de gamle og syge o. s. v., der skal betale — ja, det vil vi saamænd gøre af et godt Hjerte! — men, sagde han, man kunde lige saa godt sige, at naar Kornet og Brødet gaar ned i Pris, er det Landmændene og Bagerne, som betaler denne Nedsættelse — Bagerne tror jeg nu ikke gør det —, eller at naar Smørret gaar ned med 2 Kr. pr. kg, er det Landmændene, som betaler 2 Kr. til Husholdningerne her i Landet for hvert Kilogram Smør, disse bruger. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at de Mennesker, som det foreliggende Lovforslag omhandler, ikke har været i det heldige Tilfælde, som vore Landbrugere har været, de har aldrig faaet 2 Kr. mere, saaledes som Landmændene fik for deres Smør — at disse muligvis glemte at lægge noget af denne Fortjeneste hen i den gode Tid, er en Sag for sig. De arbejdsløse har aldrig faaet en forøget Indtægt, selv ikke i den værste Guldalderperiode, vi havde her i Landet. I 1907 fastsattes Maksimaltaksten for arbejdsløse til 3 Kr. om Dagen. Det blev i 1914 forhøjet til 4 Kr., men efter den Tid er denne Takst ikke blevet forhøjet; vi har nu et Pristal paa 181, men Maksimalgrænsen for Arbejdsløshedsunderstøttelsen er stadig 4 Kr. Saa gjorde det ærede Medlem nogle Beregninger over, hvad det offentlige i Fremtiden vilde komme til at yde i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og kom til det Resultat, at det offentlige i Fremtiden vilde komme til at ofre 14 Mill. Kr. til de

arbejdsløse. Men efter de Beregninger, som Indenrigsministeriet har opstillet, kan jeg ikke faa det til saa meget. Hvis vi lægger det Beløb til Grund, som Arbejdsløsheds-kassernes Medlemmer i det sidste Aar har betalt til deres arbejdsløse Kammerater, nemlig 12 Mill. Kr., vil Staten komme til at betale godt 3 Mill. Kr. og Kommunerne knap 3 Mill. Kr., det bliver i alt 6 Mill. Kr. Dertil kommer $\frac{1}{3}$ af det Bidrag, som indbetales til Arbejdsløshedsfonden, hvis den bibeholdes, nemlig 800 000 Kr., idet der indbetales 2½ Mill. Kr. Altsaa det, som Arbejdsløsheds-kasserne kan vente at faa i Tilskud fra det offentlige gennem dette Lovforslag, er 6 800 000 Kr. Hvor det ærede Medlem saa faar de 14 Mill. Kr. fra, vilde jeg gerne have Besked paa. Maaske møder han i Udvalget med Tallet 8 Mill. Kr., og saa kan vi maaske tale om Sagerne.

Jeg skal dernæst henvende et Par Ord til den højtærede Statsminister i Anledning af hans Udtalelser i Gaar, væsentligst fordi den højtærede Statsminister fandt det fornødent at sige til os Socialdemokrater, at vi havde et Ansvar i denne Situation. Jeg synes jo, at det først og fremmest er Statsministeren, der har et Ansvar fra den Plads og i den Stilling, han indtager i dette Øjeblik. Men i øvrigt var den højtærede Statsministers Tale i Gaar hverken mere eller mindre end en fuldstændig Krigserklæring til den hele danske Arbejderstand. Jeg har ikke, siden jeg som ungt Menneske arbejdede i Berlin og af og til fik Adgang til den preussiske Landdag, hørt en saa udæskende Tale som den, den højtærede Statsminister præsterede i Gaar. Da hørte jeg saadanne Taler, naturligvis ikke fra Middelstandens Repræsentanter, ikke en Gang fra de tyske storindustrielle, men fra de mecklenburgske og pommerske Junkerrepræsentanter. Det var Taler med Omkvædet: Vorherre har skabt Jorden til os og os for Jorden. Hvorfor skal vi betale Skat, det er jo et Indgreb i vore guddommelige Rettigheder? Hvis de andre Klasser og Erhverv ikke kan eksistere, saa har det ingen Interesse for os, for saa vidt som vi ikke har Brug for dem til Fremme af vore Interesser og vore Behageligheder. Efter den højtærede Statsministers Tale forekommer det mig, at den danske Arbejderklasse i hvert Fald har eet at gøre, nemlig at konsolidere sig indadtil og udadtil for at være forberedt paa det næste, der kommer. Og paa hvilket Grundlag hvilede saa hele denne Tale? Paa det gamle forslidte Dogme om Arbejdets Frihed, en Teori, der i Industriens Moderland teoretisk blev forladt i 1833 og praktisk og ende-